

Олешко
(Олег Мазурик)

РУНВіра

РІДНОВІРСЬКІ РОЗДУМИ

Кам'янець-Подільський
11012 р.Д. / 2012 р.н.е.

Олешко (Олег Мазурик) .

РУНВіра. Кам'янець-Подільський.2012р.

Протягом всієї тривалості існування людського буття чинне місце в житті людини посідала релігія. Саме релігійне життя людства завжди було багате різними процесами та явищами. Чільне місце в цих процесах посідала релігійна думка, яка намагалася через формування цілісних доктрин пояснювати явища людського буття від, здавалося б найменших, до найглобальніших.

© Олешко (Олег Мазурик)2012

РІДНОВІРСЬКІ РОЗДУМИ

Монотеїзм та політеїзм, в Україні. Від минулого до сьогодення

*Із небесним трисуттям Дажбога
Перемога прославлює нас!*

Лев Силенко „ГХП” 124

Протягом всієї тривалості існування людського буття чинне місце в житті людини посідала релігія. Саме релігійне життя людства завжди було багате різними процесами та явищами. Чільне місце в цих процесах посідала релігійна думка, яка намагалася через формування цілісних доктрин пояснювати явища людського буття від, здавалося б найменших, до найглобальніших.

На сьогоднішній день у релігійній думці людства можемо виокремити два найбільші напрямки її розвитку: монотеїзм – однобожа концепція та політеїзм – багатобожя концепція. Щоби краще зрозуміти їхню природу – пропоную провести певний порівняльний аналіз цих концепцій. Розуміючи складність таких релігійних явищ пропоную розглянути це питання у щонайменше декількох таких аспектах:

1. Генезично-історичний аспект.
2. Богознавчо-обрядовий аспект.
3. Релігійно-політичний аспект.
4. Реалії сьогодення.
5. Висновки. Від поразок до перемог.

1. Історичний аспект аналізу однобожжя (монотеїзму) та багатобожжя (політеїзму)

З моменту краху політики державного атеїзму, як офіційної релігійної доктрини почали відроджуватися різні релігійні концепції, в тому числі й рідновірські.

Останнім часом в статтях деяких представників язичництва помітно спроби нав'язати думку ніби-то монотеїзм, як форму організації релігійного культу та релігійну доктрину запровадили давні євреї. Насправді – це зовсім не так. Оскільки першу монотеїстичну релігійну доктрину, а саме - зороастризм створили давні перси (іранці). Зокрема, величний пророк індо-європейців, (аріїв) – Заратустра.

Саме він у 7-у столітті до н.е. обґрунтував ідею існування Єдиного Бога Творця – Агура Мазди, що створив світ та керує ним. На противагу Агура Мазді – існує зла сила – „диявол” – Ангра Маню. Саме зороастризм став першою монотеїстичною релігією світу. Із цієї віри, яку виплекали та сповідували давні перси і яку добре вивчили давні

євреї багато релігійних понять євреї пізніше переписали у „Біблію”. Зокрема, «Вчення про страшний суд, про кінець світу, коли грішники загинуть, а праведники – послідовники доброго бога воскреснуть та очистяться вогнем» («Релігієзнавство» під ред. С.А.Бублика К.1999. с.126). Також у зороастризмі є спаситель світу, народжений дівочо. Він має побороти демонічну силу і відродити тіла померлих. (Encyclopedia Britanica, 2002 Inc. див. “Saoshyant”. І т.д. і т.п. Тож, не дивно що «Философский словарь» (Москва 1991 року с.148) визнає, що ідеї зороастризму вчинили великий вплив на іудаїзм та християнство.

Те, що ідею Єдиного Бога створив саме зороастризм визнають навіть ті, хто називає зороастризм дуалізмом. Щоправда, біблійні писання про одночасне існування Єгови (Ягве) та диявола (сатани) вони дуалізмом не називають.

Після таких релігійних запозичень у давніх персів, євреї роблять ще деякі запозичення у буддизмі – релігії створеної у 6-5 століттях до н.е., яку багато хто теж зараховує до монотеїстичних. Зокрема, про повернення Будди після проповідування ним своєї віри по різних краях переможцем у рідне місто. Тільки Будда повертався на білому коні, а євреї їздили на ослах, тому й Ісус після довгих проповідувань в Єрусалим повертався на ослі. Але, теж мабуть можливо.

Тож, говорити, що монотеїзм – це «винахід євреїв», це – неправда й невизнання реального. Монотеїзм – це віра різних народів, основоположниками якої є древні перси (іранці) (арійці), а її продовжувачами світ має арабів, українців та багато інших народів світу.

2. БОГОЗНАВЧО-ОБРЯДОВИЙ АСПЕКТ ПОРІВНЯЛЬНОГО АНАЛІЗУ МОНТЕЇЗМУ ТА ПОЛІТЕЇЗМУ

В монотеїстичних концепціях Бог є субстанцією цілісною, абсолютною і самодостатньою, що являє собою початок і кінець, середину й основу, верх і низ всього, що існує в світі Навому, Явому та Правому, в Небі, на Землі та в усьому безмежному Всесвіті. Його перманентною і вродженою властивістю є постійна ВСЕМОГУТНІСТЬ і в часі, і в просторі.

Він існує та постійно ЖИВОТВОРИТЬ – тобто творить, оновлює та змінює все у всьому в небі, на Землі, у всесвіті, в світі Навому, Явому, світі Правому. Зміст існування Бога єдиного – однаковий та всеохопний всюди – в кожній точці простору й часу. Всемогутність Бога Єдиного – абсолютна теж в кожній точці простору та часу.

Загальновідомо, що кожна релігія передбачає наявність поклоніння (культу). В основі релігійного почуття є бажання прославляти,

ідеалізувати Боже начало (основу всесвіту) і не як-небудь, а до найбільших висот.

Язичницькі культу (боги) бралися із людського світу. Вони майже в усьому – як люди, тільки наділені ніби над-властивостями у якіхсь із земних галузей. Такі собі „суперпрофесіонали”. Один бог – суперлікар, другий – супер-воїн, третій – супер-„вчений”.

Тому, славлячи язичницьких богів з часом ти все одно розумієш, що славиш не Святу всеохопність, навіть не Всесвіт, а лише малий його сегмент, придуманий людиною, взятий із людського життя. Хоча, початково, було бажана прославляти все Святе.

Всеохопність святості у випадку язичницького дійства залишається за межами обряду, який щойно проводився, чи молитви, яка щойно прозвучала. Більш того розумієш, що культ цей – цілком земний, по-земному та по-людськи ідентифікований. Він прив’язаний до людського, в деяких язичницьких релігіях навіть до тваринного образу.

Чи не головна проблема політеїзму полягає в тому, що культу ці – самообмежені власними „повноваженнями” – тільки лікувати, чи тільки воювати, тільки вирощувати...

Тобто кожен язичницький бог може лише щось одне і, водночас, не може всього іншого, що не відноситься до його „сфери”. Це поглиблює самообмеженість кожного із політеїстичних богів. Тому наслідком ідеї багатобожжя є ідея **самообмеження предмету свого ж власного політеїстичного об’єкту поклоніння (бога).**

Якщо таких культів хоча би два, чи більше, - то їм вже треба ділити між собою „сфери відповідальності”, встановлювати їхні „кордони” чи межі. Звідси їх обмеженість у самому собі, лише у своїй функції. Така-от **саморегламентність**.

Крім того, є ще одне цікаве питання до сповідників концепції багатобожжя: „Скільки всього богів існує у політеїзмі?” Спробуйте це дізнатися в його adeptів. У християнстві їх принаймні нараховується три: бог Отець, бог Син, бог Дух Святий.

Однобожжя (монотеїзм) не прив’язане ні до яких людських чи тваринних образів. Воно є більш вільним, іноді абстрактним, тому залишає в собі та в своїй богословській (теологічній) концепції місце для поки що не пізнаного, не відомого, а не лише для знаного та вивченого і визначеного.

Звідси його, по-перше: природна фактична безмежність та всеохопність. А по-друге: більша близькість до істинності його теологічної дефініції, обумовлена неприв’язаністю до наперед визначеного образу. Тобто, всеохопність та точніша істинність ідеалу Бога.

Монотеїзм – це одночасне всеосяжне поклоніння всьому Святому, всьому Богу, який є НадСила, Надпростір і Надмогутність (над-дія) навіть найпростішою молитвою, яка містить Імення Всюдисущого та Завждисущого Бога. В українській традиції – Дажбога. Це поклоніння здійснюється самим лише прославлянням імені єдиного Бога (Дажбога). Тому, що всі Його сутності, властивості та якості зібрані в Святому та єдиному імені Його.

Його Над-діяльність не може бути чим не-будь обмежена – якимись «повноваженнями». Тому, коли славиш єдиного Бога – то одним обрядом, навіть однією молитвою одночасно славиш всі його властивості, всі сили та всі „функції”, якщо промовляєш Ймення Його. При цьому – ти виходиш за межі людського і земного, адже славиш Єдине Цілісне Над-Земне та Над-Всесвітнє. Це – Жива Всеохопність Святості як Над-Істоти, Над-Джерела, Над-Волі і т.д. Адже Він – єдиний, нерегламентований та цілісний. Він всюди і завжди животворить і діє одночасно.

Язичницькі боги – обмежені у своїх можливостях і „повноваженнях”. Один працює, інші відпочивають. Один може одне, другий – друге, третій – третє і, водночас, скільки кожен з них НЕ МОЖЕ! (невластивого йому).

Єдиний Бог – цілісний, перманентний та всемогутній і МОЖЕ ВСЕ!

Звичайно, в Україні існує деяка частина сповідників сучасного язичництва які називають Бога Єдиним, але *багатопроярним*, що мовляв і проявляється через множинність богів – Хорса, Велеса, Перуна і т.д. Ці боги, мовляв, і є проявами Єдиного Бога. Тому, такі багатобожники моляться до цих обмежених сутностей – ПРОЯВІВ.

По-перше: радий, що вони розуміють правильність та необхідність сповідання ідеї Єдиного Бога. Вважаю, що це крок у правильному напрямку. Я лише бажаю їм досягти логічної завершеності цієї концепції, а не зупинятися на півдорозі.

По-друге: я хочу нагадати, що Єдине явище, тим більше Бог, має Єдину назву, а не декілька, (що кількості цих назв вони самі не знають). Тому, якщо існує цей єдиний Бог, - то має бути і єдине ім'я Його. Воно є? Чому б його не назвати?

По-третє: прояв – не являється самодостатньою субстанцією, тому що він лише проявляє щось, що існує самодостатньо та окремо від нього. Прояв лише що-небудь, відображає, чи відзеркалює, або передає щось чуже, а не своє. Тому він не може що-небудь творити, давати чи вершити. Адже він – лише похідне відображення чогось. Прояв не є суб'єктивним. Це його, чи не головна властивість. Саме тому, похідні речі – це другорядні сутності чогось вищого від них – чогось першорядного, а тому, сильнішого, принаймні суб'єктивного і повністю самодостатнього. Тобто живого Єдиного Бога – Дажбога.

Тому до проявів не можна молитися. Вони нічого не дають, ні на що не впливають, а тільки відображають якусь частину чужої сутності.

Тобто політеїстична концепція богорозуміння характеризується такими рисами:

по-перше: вона обмежує природу Бога взагалі і, навіть своїх же богів зокрема. Така концепція частково образлива, навіть віддає богохульством адже не може бути богів з, вибачте, „обмеженими повноваженнями”. Тобто вона нехтує постулат Всемогутності Бога.

по-друге: вона ділить святість, розмежує її внутрішніми кордонами на не зрозумілу кількість сегментів – компетенцій язичницьких богів. Який принцип вона використовує при цьому – не пояснює. Як не може вона пояснити скільки цих богів і, відповідно компетенцій є взагалі.

по-третє: вона робить об'єктом поклоніння „прояви” – несамостійні залежні від чого-небудь сутності. Скоріше об'єкти чужої діяльності, ніж суб'єкти власної. Тому й людські сподівання та надії політеїзм спрямовує в напрямку до сутностей не здатних самостійно існувати, а тому здатних максимум на що, так це відображати чужі властивості;

по-четверте: вона являє собою концепцію духовного анархізму, адже сповідує ідею, що боги невідомої чисельності діють паралельно й одночасно один з одним, сіючи суперечності та конфлікти.

Ні про які самостійні впливи політеїстичних богів на Небо, Землю, Всесвіт, світ Навий, Явий чи Правий не може бути й мови.

На протигагу їй – монотеїстична концепція богорозуміння (в РУНВірі) в якій ми молимося до Над-Істоти – Бога який може ВСЕ славить Єдиного Всемогутнього Бога Дажбога (Дателя Буття).

Однобожа концепція характеризується такими рисами:

по-перше: вона будується на розумінні Всемогутності Бога (Дажбога). Тому вона вказує на функціональність та дієвість Божої всемогутності у кожній точці часу та простору світу Навого, Явого та Правого, Неба, Землі та всього безмежного Всесвіту, до якого в даний, чи будь-який інший момент часу вона є дотичною;

по-друге: описуючи Бога Єдиного, Його Силу, Велич, Всеприсутність та Надприсутність однобожість оперує безмежними поняттями всеохопності, абсолютності завжди і всюди. (Всеохопністю я б назвав здатність розуміти, мислити й діяти в абсолютних (безмежних) категоріях Всесвіту.) Тому і святість вона робить не лише суб'єктною та самодостатньою, а й абсолютною – всеохопною, безмежною, всемогутньою та вседайною.

по-третє: найпростіший свій обряд, навіть молитву однобіжність перетворює на потужне дійство звернення до Бога, прославлення Його абсолютної святості у всіх властивих Йому сутностях та якостях й отримання від Нього могутніх духовних, енергетичних та будь-яких інших щедрот та благодатей.

Приклад

В однобожій РУНВірі, коли проводиться обряд на прославу Всемогутнього Дажбога, навіть слова молитви: «Дажбоже, нехай святиться Ім'я Твоє, (нехай безмежною буде Влада твоя)» вже славлять Єдиного Бога – Дажбога, з усіма Його властивостями й сутностями у всіх сферах життя Всесвіту – прославляється кожна Його властивість.

У політеїстичних обрядах та молитвах щоби прославити всі властивості святості треба прославляти всіх богів (проявів), перераховуючи кожного з них. Адже кожен з них діє лише у своїй «компетенції». Тому, не можна забути нікого з цих богів-проявів.

Робити це треба, не знаючи їх точну (навіть приблизну) кількість. Когось не згадаєш – прославлення святості вийшло часткове (фрагментарне) – тобто одне прославив, пошанував, а інше – ні. Це не всеохопність, а малоохопність, або у кращому разі – вибіркова охопність.

3 РЕЛІГІЙНО-ПОЛІТИЧНИЙ АСПЕКТ

3.1 Переваги однобожої впорядкованості

Як би не намагався дехто розмежувати духовне та політичне, вони, на мою думку завжди будуть перебувати у постійному зв'язку та явній взаємозалежності одне від одного. Адже релігійна етика формує людину, її менталітет. Тобто ті речі, з якими людина потім йде на широку життєву дорогу, в тому числі й політичну.

Розглядаючи питання впливу релігійного чинника на політичний, я дозволю собі питання: чому чужа релігійна доктрина християнства у 988 році н.е. нажаль, все ж перемогла нашу добру язичницьку віру?

На мою думку тому, що силою доктрини є, серед іншого, її впорядкованість. Християнство – троєвір'я (Свята трійця), зробило крок у напрямку до монотеїзму. Християнське троєвір'я, мало певні якості впорядкованої інформаційної зброї. Потужної та агресивної в інформаційному плані. Наша добра, пра-українська ідеологія багатобожжя не вирізнялася впорядкованістю і тому не змогла чинити опору хай чужинецькій, але організованій силі.

Крім вищезазначених етико-політичних рис монотеїзму та політеїзму вважаю за необхідне звернути увагу на такі характерні особливості впливу релігії на людський менталітет, а відповідно і на політичний чинник:

По-перше: монотеїстичні релігійні доктрини мають в якості бази своєї етичної концепції головну книгу, де викладаються основні релігійні поняття, догмати та цінності. („Авеста» в зороастризмі, „Талмуд» і т.д. в іудаїзмі, „Коран» в ісламі, «Мага віра» в РУНВірі). Доповнення, чи розширення монотеїстичного вчення допускаються лише в межах, що сформульовані у головній книзі. Це формує чітку ієрархію цінностей, задає чіткий напрямок розвитку і, зрештою впорядковує життя послідовників цієї віри. Порядок релігійного життя творить порядок економічної, політичної і будь-якої іншої галузі життя. **Адже Єдиний Бог – є джерелом єдиного порядку.**

В язичницьких релігіях рідко коли можна зустріти головну книгу, і відповідно такі чіткі етико-релігійні пріоритети та впорядковану ієрархію цінностей. Припускаю, що причини цього – можуть бути й цілком об'єктивні. Зокрема, більшість язичницьких культів виникали в часи, коли ще не було писемності. Натомість, майже всі однобожі концепції створювалися тоді, коли писемність вже успішно працювала. Це – безперечно перевага однобожих вчень. Політеїстичні боги живуть та діють паралельно один з одним без чіткої ієрархії тож, і, відповідно, цінності язичницьких концепцій викладаються теж не ієрархічно, а паралельно одна з одною. Тому немає головного й другорядного. А це творить хаос. **Політичний хаос – це наслідок релігійно-етичного.** Намагання боротися із таким хаосом політичними методами – запровадженням політичних диктатур нічого не дадуть. Оскільки треба навести порядок в головах і душах, а не на вулицях, в кабінетах, чи в партіях. Тобто лікувати не симптом хвороби, а її причину. Адже в диктатора і його челяді – в самих каша в голові. Як зрештою і в багатьох виборців.

Приклад.

На виборах одна й та сама людина може голосувати в „пропорційному” бюлетені за КПУ, по мажоритарці за якогось ліберала, а в місцевому бюлетені за підприємця „буржуя”.

Зрештою, якщо може бути три (як у християнстві); сім; десять (15; 20) , чи взагалі невідомо скільки богів як у політеїзмі, то чому не може бути одночасно трьох, п'яти, чи восьми гетьманів ? Як-не-як, матеріальний світ підпорядковується духовному.

По-друге: (воно виходить з першого) – порядок в цінностях та в житті взагалі надає великі мобілізаційні можливості народу, який має свою однобожу національну віру. Давні євреї, коли формували ідеологію християнства використали цей великий потенціал на створення цієї наднаціональної віри. Не дивлячись, на труднощі запровадження наднаціональної віри, елементи впорядкованості та організованості у християнському требожжі зуміли здолати не одну національну політеїстичну віру в світі.

3.2 Верховенство рідного національного, чи „ні жидовина, ні грека”?

Християнство стало чи не першою доктриною, яка в житті цілих народів почала впроваджувати принцип верховенства релігійного чи корпоративного, начебто поза національного, як вона твердила, над національними цінностями інших народів. Адже, „немає ні жидовина, ні грека, а все є насіння Авраамове”.

Але були народи, які зуміли, принаймні частково, переламати цю традицію й жили пріоритетом національного над релігійним (християнським), намагаючись обмежити всевладдя церкви. Хоча, для цього їм знадобилося не одне століття. Зокрема, англійці створили англіканську церкву 1534-1571 яку очолює їхній король, німці започаткували реформацію 1517р. і створили лютеранську церкву. Французи провели декілька секуляризацій 1789 та 1901-05 років. Росіяни в 1721 р. рішенням царя Петра I поставили церкву під контроль держави, ліквідувавши патріаршество і створивши для цього Синод, члени якого призначалися царем. Ці народи здобували явно більших успіхів, ніж ті, які не могли здолати християнський постулат пріоритету релігійного над національним.

Наприклад, англійці, а також німці, не підтримували своїх братів по вірі у чужій країні під час воєн (протестанти – протестантів, католики католиків), а захищали свої національні інтереси. Зокрема, у двох світових війнах і не тільки в них.

На противагу цьому, українці ледь не завжди і кожен із відчуттям „священної” правоти воювали один проти одного, відгукуючись на заклик тієї, чи іншої чужовірської конфесії. Навіть зараз чимало моїх знайомих православних називають греко-католиків зрадниками-уніатами, інший знайомий римо-католик захищає польських шовіністів у їхніх витівках на Личаківському цвинтарі у Львові, а знайомий греко-католик відкрито, каже мені: „Мої предки теж брали участь у Визвольній війні Богдана Хмельницького, тільки не на стороні Богдана Хмельницького”, не бачачи в цьому нічого поганого. Тобто, коли на першому місці релігійне, то можна воювати й проти України. Натомість, за інтереси своєї „надсвященної” релігійної конфесії – за її «віру». Та, чи інша церква таку війну завжди освятить. Наслідки цієї війни бачимо зараз у всій сумній «красі» внутрішньої української розсвареності й ворожнечі.

Це наслідок переваги конфесійного над національним у чужовірстві.

Намагання деяких політеїстів-корпоративників продовжити міжконфесійні корпоративні війни в середовищі українства заявами на кшталт: «Всі етнічні релігії політеїстичні» - це не тільки брехня чистої води (Адже, є наприклад зороастризм? Він що, неетнічний?). Чи “виписуючи” його з монотеїзму у дуалізм, дехто вже й дуалізм “ототожнив” з політеїзмом? Такі заяви це ще й активна допомога ворогам українства, яка не має нічого спільного з рідновірством.

Тому одним із головних завдань обох гілок українського рідновірства – як однобожників (РУНВіра), так і багатобожників (язичників) в релігійно-етичному та релігійно-політичному плані мало би стати діяльне сповідання концепції дійсного рідновірства. Тобто, концепції національного пріоритету, як верховенства свого – РІДНОГО національного у діяльності своїх конфесій. Тобто, справжнє і діяльне рідновірство у всіх сторонах українського життя.

І РУНВіра і язичники, якщо вони називають себе українськими рідновірами повинні визнати наріжними цінностями рідновірства наступне:

по-перше: головним принципом рідновірства, слід визнати те, що визначено в його назві. Захист, розвиток та утвердження свого – **рідного** (національного) у всіх сферах життя і не лише у релігійній. Але, в релігійній сфері – в сам перед. Тому, не може сповідуватися принцип якого-небудь космополітичного рідновірства. Рідновірством може бути лише те, що причетне до конкретної нації. Інакше це – не рідновірство, а ще одна інтернаціональна віра, чергове космополіт-вірство на кшталт християнства. Слід заявити чітко: **рідновірство є антиподом космополітизму**. Тому обидві гілки українського рідновірства можуть сповідувати лише ідеї українського рідновірства. НЕ може бути слов'янського рідновірства, оскільки немає слов'янського народу. Як не було було й «совецкого» народу. Але, були, є і будуть слов'янські народи.

по-друге: слід визнати, що чужовірство на українській землі існує, або може фігурувати у двох виглядах:

- 1) як різноманітні інтернаціональні віри (іслам, буддизм, християнство), а також
- 2) як рідновірські релігії чужих народів – російське, тобто угро-фінське, (хоча воно часто фігурує під маскою славянська), польське, грецьке язичництво, зороастризм, іудаїзм і.т.д. **Ці релігійні конфесії є і мають бути визнані чужовірськими для кожного українського рідновіра** – як для однобожника, так і для багатобожника. Не залежно від того, інтернаціональні вони, чи національні релігії інших народів. Незалежно від того, є вони монотеїстичними чи політеїстичними. **Для українця це все – чужовірство.**

по-третє: Українським Рідновірством є лише те – що ставить на перше місце інтереси української духовності та українського народу як у релігійній, так і в будь-якій іншій сфері народного життя. Тобто РІДНИЙ нам – **український національний пріоритет,**

по-четверте: принцип рідновірства передбачає поборення обома гілками Українського рідновірства: одно-, та багатобожниками на території України всіх структур, які виступають проти українства у будь-якій зі сфер нашого життя: економічній, політичній, а в першу чергу релігійній. Лише в українській державі будь-який українець

зможе себе самореалізувати як індивід, як частина своєї родини та як представник української спільноти;

по-п'яте: українські рідновіри мають співпрацювати з рідновірами інших країн. Але це співробітництво можливе лише з тими рідновірами, які визнають справедливими і підтримують на Дажбожій Українській землі Український національний пріоритет. Тобто верховенство рідних національних релігійно-духовних, політичних, економічних та будь-яких інших інтересів українського рідновірства та всього українського народу в цілому на своїй Святій Землі Дажбожій – в Україні.

Якщо релігійна спільнота не керується принципом рідного – тобто національного пріоритету – вона не може вважатися рідновірською. Це – звичайне чужовірство.

4 РЕАЛІЇ СЬОГОДЕННЯ

Рідновірство, чи чужовірський пріоритет корпоративного?

Як діє принцип організованості однобожої етичної релігійної концепції та анархічності багатобожої, бачимо не лише з історії, а навіть із нашого живого сьогодення.

Те, що українці чужовіри (християни і.т.д.) підтримують інтереси то Москви, то Варшави, то Риму, чи Константонополя-Стамбулу, ми вже, нажаль звикли. Вони ж – чужовіри, їм не дивно. Прикро, що дехто серед язичників в Україні намагається інтереси „язичництва” як релігійного політеїзму ставити вище принципу рідновірськості.

В реальному житті, бачимо, що деякі їхні лідери на початку своєї діяльності люблять себе видавати за патріотів, іноді навіть називають себе націоналістами. Спочатку вони використовують самоназву «Українські язичники», але через 5-10 років ця самоназва чомусь плавно змінюється на «слов'янські язичники». І їх діяльність вже чомусь проходить в тісному контакті з російськими політеїстами, значна частина яких – звичайні російські шовіністи.

Так само вийшло, коли для боротьби з українством у релігійній сфері створювали нову конфесію, то її базовою концепцією обрали не РУНВіру, а язичництво. Спочатку начебто українське. Потім воно плавно і не дуже продрейфувало до „чіста славянскава язичества”. А там, самі знаєте – майже як в „Біблії”: немає ні жидовина, ні грека, ні українця, ні чеха, а „всьо есть *чіста* славянства”. Навіть, те, яке угрофінство. Тобто всіх малюють „чіста халопами царька Московскава”.

Відомим є випадок, коли одна людина, яка, раніше себе називала волхвиною українського язичництва, а тепер „слов'янського” пишається,

що свою газету, яку раніше видавала на українській мові, потім стала видавати ще й на російській. Це що друга державна мова в політеїзмі?

Відбувається так тому, що рідне поставлено на другий план. Вважається, що на першому плані в таких людей, як і в чужовірів, в Україні суцільних, боротьба за її „істинну” конфесію – «За язичництво!», «За політеїзм!» Інтереси рідної нації чекають, натомість, виграє політеїстична корпоративність. Спільна її з чужинцями політеїстами.

Вважаю, що це наслідок відсутності національного, тобто рідного пріоритету в концепції конфесії. Така концепція та діяльність не має нічого спільного із РІДНО-вірством, оскільки рідне відсунуто на другий план. Сподіваюся відсунуто тимчасово.

Адже, якщо не поставити своє рідне, національне на перше місце, то потім воно буде поглинуте відвертим чужовірством і буде лакействувати перед ним. Хай навіть перед приємним для них політеїстичним але чужовірством іншої нації. Сподіваюся ці люди такого не хочуть, а тому поставлять рідне: Український національний пріоритет на перше місце, як це зробила однобожа, дійсно українська та дійсно рідновірська РУНВіра.

Тому, в однобожій РУНВірі ніколи не було і не буде, відсунення рідного на другий план. Адже, однобожа концепція РУНВіри, викладена в „Мага вірі” дає чіткі приписи та орієнтири по реалізації принципу рідновірства не тільки у минулому, а й у сьогоденні. І вороги українства це чудово знають. Тому намагаються в першу чергу очорнити саме РУНВіру.

У РУНВірі є 17 заповідей. Окремі з них мають такий зміст:

Заповідь 9-а: «Не самозабувайся на чужині», заповідь 11-а: «Живи для добра Вітчизни»

Та особливо противникам нашого народу дошкуляє вельми зрозумілий заклик 14-ї заповіді РУНВіри: „Не люби ворогів народу твого, не будь рабом”. До речі, чи прописані у такі заповіді у представників політеїстичних конфесій України? Хотілося б, щоб прописали.

Звичайно, РУНВіра сповідує монотеїзм. Але самим головним своїм завданням РУНВіра має не корпоративну перемогу монотеїзму чужого, чи свого, а перемогу рідних українських національних цінностей та інтересів у всіх сферах життя народу, починаючи із релігійних.

Тож, я особисто, як сповідник РУНВіри і вся наша спільнота сповідуємо гасло великого відроджувача Рідної Віри, фундатора РУНВіри Лева Силенка:

„За Українську Україну!”

Тому, мені, як етнічному українцеві і як українському рідновірові, українець язичник-політеїст, ближчий, ніж рідновір хоч монотеїст, хоч політеїст англієць, бразилець, чи іранець. Адже всі вони для мене це – чужовіри.

Для мене, істинно національна віра це та, сповідники якої живуть принципом Українського національного пріоритету, а також знають та розуміють, що різноманітні ідеї у середині однієї нації не боряться між собою, не ворогують, а взаємодоповнюють одна одну, збагачують свою рідну національну духовність. Між собою боряться різні народи та нації, протистоячи одне одному. Справжній рідновір ніколи не буде воювати проти представника своєї нації більше, ніж проти представника чужої.

Тому, РУНВіра на своїй Святій Землі Дажбожій бореться проти чужинського: і російського, і єврейського і якого хочеш як монотеїзму, так, і політеїзму. Але чому деякі язичники, в Україні суцї не боряться проти російського політеїзму? Адже це теж – чужовірство.

Якщо на позиціях справжнього рідновірства будуть стояти всі рідновірські конфесії України, ми отримаємо не лише справжній й потужний дійсно рідновірський український рух, Українську рідновірську спільноту, а й зможемо суттєво наблизити нашу рідновірську перемогу на Святій Землі Дажбожій!

Звичайно, життя показує, що збити з дороги, залякати, чи «якось зацікавити», або звести на манівці можна багато яких людей. Але лише людей, а не ідеологію. Ідеологію РУНВіри не можливо зробити антиукраїнською і тому неможливо створити антиукраїнську РУНВіру. Від неї можливо відірвати деяких колишніх прихильників, проте неможливо її зробити ідеологічно антиукраїнською конфесією в цілому. Тому, що патріотизм – є серцевиною самої концепції монотеїстичної РУНВіри, самої концепції справжнього рідновірства – викладеної в «Мага вірі»

В тих навколо-рідновірських конфесіях, які не мають не те що чітких національних імперативів, не мають будь-яких взагалі конкретних заповідей, це зробити легше. Навіть, якщо вони й називають себе рідновірськими. Конфесія без чітких національних заповідей підпадає під вплив розсварювачів української національної спільноти, під вплив чужовірства.

Тому вчення, яке не має чітких концептуальних акцентів ніколи не зможе стати справжньою інформаційною зброєю. Тим більше в Україні – на Землі Святій Дажбожій, поневолювачі якої, завжди проти нас воювали і воюють, по день сьогоднішній, не лише фізично, а й інформаційно. Не будучи інформаційною зброєю проти зазіхань чужовірства воно не зможе принести користі духовності та вірі Землі нашої Дажбожой.

Приклад

Ще один із окупаційних „вождиків” в Україні в 20 сторіччі – В.Ленін вчив своїх комуністів як боротися з українськими націонал-комуністами. Мовляв не треба відверто боротися з націонал-комунізмом. Треба українських націонал-комуністів звинувачувати в дрібнобуржуазності – тобто сповідуванні неістинного (неканонічного) комунізму. Тобто війну міжнаціональну видавати за внутрішньопартійну, корпоративну.

Аби тільки українці не жили принципом українського національного пріоритету. Тоді окупанти, через пріоритет корпоративності легко розсварюватимуть українців між собою коли їм це заманеться.

Українські рідновіри однобожники не являються агресивними у своєму ставленні до українських рідновірів політеїстів. Адже в справжнього рідновіра – на першому місці – рідне українське. Попри те, що у нас богознавчі концепції дещо різні, ми толерантно й доброзичливо ставимосся до них. І в цьому справжнє рідновірство. Ми дбаємо у першу чергу про Дажбоже осяяння Добром, Благодаттю та переможною звитягою над рідною Святою землею – Дажбожою Україною та над українським Дажбожим народом. Сварливість та агресивність деяких лідерів політеїзму в Україні суцього, (не плутати з українським політеїзмом) – це наслідок дотримання цими особами традиційного та сумновідомого принципу українських чужовірів – пріоритету корпоративного над національним. Логіка кожного з них зводиться до слів: «Яка мені рАзниця, яка нація. Мені аби було істІнне православіє; аби істІнний католицизм був». Тепер до них додалася ще одна антирідновірська «перла»: «Мені головне – аби істинний політеїзм був».

Вся минувшина нашого народу довела нам, що не переможе в Україні ні «націонал-комунізм», ні «національне-християнство», ні тим більше рідновірство, допоки українці не почнуть жити принципом Українського національного пріоритету – принципом верховенства свого рідного національного над корпоративним. Для цього потрібно, щоб у нас хоча б рідновіри стали справжніми рідновірами. Як зрештою і слов'яни стали справжніми – слов'янськими, а не угро-фінськими.

5. ВІД ДИТИНСТВА ДО ДОРΟΣЛОСТІ, ВІД ПОРАЗОК ДО ПЕРЕМОГ

Ми – українські рідновіри-монотеїсти з любов'ю та теплотою ставимосся до нашого українського язичництва. Як до свого духовного дитинства. Тієї пори, коли, наш дажбожий народ робив перші кроки, в своєму Духовному житті.

Всі ми розуміємо те, що початок будь-якої справи, перший досвід людини у кожній галузі діяльності ніколи не буває одразу блискучим та бездоганним. Для досягнення добрих результатів, для глибокого проникнення в кожне явище, а також для усвідомлення Бога у всій Його всеохопності, глибині та масштабності потрібно проходити великий шлях, завжди аналізуючи та переусвідомлюючи досвід минулого, як цінну базу своїх поточних розумінь в кожний даний момент цього непростого, але величного та необхідного процесу.

В цьому плані язичницький досвід минулого ми – однобожники завжди шанували.

Українське язичництво для сповідника РУНВіри – це джерело та коріння духовності нашої. Вивчаючи його, ми дорослішаємо, розширюємо знання про зміст та Велич Святості Дажбожої, будуємо оновлені, краще впорядковані, організовані та глибші істини світу Навого, Явого, Правого і всього, що оточує нас. Ми стаємо сильнішими і разом зі Всемогутнім Володарем Всесвіту – Дажбогом нашим на святому шляху Дажбожому ми крокуємо дорогою пізнання та поєднання зі Святістю Його.

На цьому величному шляху, РУНВіра ставить собі за головну мету відродження нашої рідної віри й перемогу українського рідновірства й однобожого, і багатобожого у всіх сторонах життя нашого народу, відродження його духовності, зруйнованої чужовірством.

Наша відроджена Українська рідна віра, несучи велику відповідальність перед Святим Всемогутнім Господом Дажбогом та Святим народом Його українським повинна врахувати помилки свого минулого – своїх поразок починаючи від 988 року і по день сьогоднішній.

Тому однобожа концепція Рідної Української Національної Віри

по-перше: є доброзичливою у ставленні до всіх сповідників справжнього українського рідновірства, як однобожого, так і багатобожого характеру;

по-друге: сповідує істинне рідновірство і не лакействує ні перед якими ворогами ні півночі, ні півдня, ні заходу, ні сходу, що вдягаються то в маски слов'янства, то в маски наднаціональних космополітичних цінностей, то в будь-які інші хитрі камуфляжі;

по-третє: будується на діяльному глибокому богословському принципі Даж-Божої Всемогутності єдиного Бога, а також являється впорядкованою інформаційною зброєю Українського народу в його боротьбі за перемогу та утвердження справжнього рідновірства у всіх галузях життя Дажбожого Українського народу.

На цьому ми стоїмо і за це ми боремося. Тому, завдання наші чіткі, дорога наша – велична, серця наші відкриті для співпраці з кожним українським рідновіром.

**Тож, з Дажбогом йдучи переможемо!
Слава Дажбогу!**

Олешко (Олег Мазурик)

Кам'янець-Подільський

червень 11012 року Дажбожого (2012 р.н.е.)